

Krisztinavárosi Hírek



A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 92.SZÁM – 2020.ÁPRILIS

Mihály atya

1947.09.21 – 2020.03.21.



Aznap született, amikor itt a földön ős lett, és aznap ment el, amikor éppen tavasz lett. Egyik legjobb barátom, plébánosom, gyóntatóm, hitoktatóm – mindez ő volt.

Édesapja tanárom volt a Műszaki Egyetemen. Először Mária nővérét ismertem meg, férjével, Rédly Dénessel együtt elkötelezett hívők voltak itt a Plébánián. Mi akkor még csak 1-2 éve kezdtünk ide járni. Később megismertem Gyuri bátyját is, a Házás Hétvége lelkeségi mozgalomban. Aki nem tudná, ez a lelkeségi mozgalom azt próbálja megtanítani a házaspároknak és a papoknak is, mi az igazi, mély, szeretetből

táplálkozó meghallgatás titka, és erre külön módszert is ajánl. Mihály atya előbb volt már tagja ennek a lelkeségi mozgalomnak, mint ahogyan mi oda bekerültünk.

1987-et írtunk, és akkor Mityú – mert így hívta őt a család – a Kövi Szűz Mária plébánosa volt. A Házás Hétvége helyet keresett magának, ahol a hétvégéit zavartalanul tarthatja. Lakásokban jöttünk össze – ott, ahol két lakást is ki tudtak üríteni egymás mellett egy teljes hétvégére, de ilyen lakás kevés volt. Közben figyeltek is bennünket – akkor még működött a 3/3-as megfigyelő-hálózat.

Mihály atya elsőként ajánlotta fel, hogy az egész plébániát a rendelkezésünkre bocsátja. Pénteken kora délután odamentünk, átadta a kulcsokat, elmondta, hogy mit találunk a jégszekrényben, és csak vasárnap este jött vissza. Közben persze a miséit a templomban megtartotta, de a plébánia-épületbe csak akkor jött át, ha biztos volt benne, hogy nem zavar... Később kérdeztem, hogy nem félt? Hiszen ezért „megdorgálhatták” volna. Azt válaszolta, hogy nem érezte ugyan biztonságban magát, de fontosabb volt az,

hogy kifelé is megmutassa: azért, hogy mi történik a Plébánián, azért ő a felelős, és nem azok, akik őt megfigyelik, lehallgatják, vagy nyomoznak utána.

Teltek-múltak az évek, egyszer (1999-ben) Gyuri testvére arra kért minket, hogy elvállalnánk-e velük együtt egy délelőttöt a Bükkszéki plébániai nyári táborban, beszélgetni a táborlakókkal a házasságról, családról, házaseletről. Igent mondtunk erre, és jól emlékszem, hogy amikor megérkeztünk, szinte megállt a szívem is az ámulattól.

Ma ez már természetesnek tűnik, de akkor nekem koránt sem volt természetes. Több mint 200 táborlakó, mind azonos pólóban, aznap éppen négy, vagy öt szekcióba tagozódva hallgatták az érdekesnél érdekesebb előadásokat. – Közben pedig egy vidám, kedves háttér csapat segített abban, hogy minden gördülékenyen menjen. Amikor ide megérkeztünk, ott paroláztam másodszer Mihály atyával. De akkor már rég tudtam róla, hogy ő most ugyan a Kövi Szűz Mária templom plébánosa, de azért sokkal régebb óta krisztinás, mint én.

Ismét teltek-múltak az évek, Mityúróról legföljebb csak a testvéreitől hallottam, és akkor egyszer csak felröppent a hír, ő lesz a plébánosunk, itt a Krisztinában. 2002-t írtunk. Persze, hogy megörültünk, hiszen ez a kinevezés minden oldalról jónak, megnyugtatónak látszott, akkor már hosszabb ideje úgy éltünk a Krisztinában, mint a pásztor nélküli nyáj.

Nagy tapasztalattal és magabiztossággal fogott hozzá a plébániai élet újjászervezéséhez. Rövidesen föl is lendült minden. Képviselőtestületi választások voltak – csak ámultunk, hogy nálunk ilyen is lehetséges? Mihály atya igen hamar a tudomá-sunkra hozta, hogy mennyi mindenben számít a mi munkánkra, aktív közreműködésünkre.

Aztán egyszer csak ért bennünket egy szomorú hír: Gyuri bátyja beteg lett, és – ugyanúgy, mint most Mihály is – a bejelentést követően eléggé gyorsan meg is halt. Mi Gyurival és feleségével nagyon mély lelki és baráti kapcsolatban voltunk a Házas Hétvége mozgalmon belül.

Nemsokkal utána, hogy szegény Gyurit eltemettük, egyszer csak váratlanul kopogtatott nálunk Mihály atya. Elmondta, hogy ő úgy is, mint hétvégés pap, rendszeresen összejárt a bátyjával és feleségével, nagyon mély és személyes dolgokról tudott velük beszélgetni, és neki nagyon jó volt ez az őszinte, mély, és szerető kapcsolat, mert Gyuriék mindig meghallgatták, és nem akarták őt megváltoztatni. Azt mondta, hogy tudja, mi is hétvégések vagyunk, tudja, hogy sokszor összejártunk Gyuriékkal, és most nem fogadnánk-e be őt is úgy, mint ahogy a testvére is befogadta. Nagyon megható volt számukra ez a kérése. A pásztorunk jött hozzánk, kérve, hogy lélekben mi (is) ápoljuk őt.

Nem is nagyon tudtuk kezdetben megérteni, hogy valójában mit szeretne, mi az, amiért ezt a lelki kapcsolatot kérte tőlünk. Igent mondtunk persze, de mindjárt kimondtuk kétségeinket is, hogy mi biztosan nem tudunk olyanok lenni, mint amilyen a testvére volt.

Ezt követően kezdődött el nekünk egy nagyon szép időszak Mihály atyával. Kb. kéthavonta találkoztunk, időnként ő jött, esetenként mi mentünk el hozzá, mindig hármasan voltunk: Ő, a feleségem meg én. Kezdetben inkább csak bártortalanul érdeklődtünk egymás érzéseiről, örömeiről, félelmeiről, ami a napi munkáink során érthettek bennünket. És azt tapasztaltuk, hogy jók voltak ezek a találkozások.

Ő már előre készült. Jegyzetekkel jött, hogy mi minden van, amit szeretne velünk (is) megbeszélni. Elmondhatta, kimondhatta valakiknek – akiket ő is közel érzett magához –

mindazt, amit csak akart, és mi pedig tényleg csak akkor adtunk neki tanácsot is, ha ezt kifejezetten kérte tőlünk. Helyette inkább az együttérzés, a meghallgatás volt a dolgunk, hogy megérthessük, miért volt neki fontos letenni nálunk azokat az érzéseket, amelyeket sokszor heteken át cipelt a lelki batyujában. Mindig mosolyogva, megkönnyebbülten, örömmel tudtunk elbúcsúzni egymástól. De kirajzolódott még más is ezeken a beszélgetéseken. Rájöttünk arra, hogy nekünk, házaspároknak mennyire egyszerű a helyzetünk, ha szeretnénk megosztani a szeretetünket egymással. Egy lelkipásztornak sokkal bonyolultabb dolga van, ha nyitott akar maradni a szeretetre. Kiderült aztán az is, hogy Mihály atyának hány és hány olyan személyes kapcsolata van még, amelyekben ő nem csupán csak lelkipásztor, nemcsak lelki gondozó, hanem társ, jó barát, olyan, mint minden más ember, aki nem magányra, hanem közösségre, a közösségtől pedig elfogadásra, elismerésre (is) vágyik. Megtudtuk, hogy a regnumos papi közösségbe jár, hogy több olyan régi-régi kis közössége van, akikkel már ősidők óta összejár, hogy a családja igen nagy és szerteágazó, és közülük mindenki szereti, tiszteli, és többen vannak olyan fiatalabb házaspárok és családok is, akikkel szintén rendszeresen összejár. Nem is értettük, hogyan bír tartani ennyi kapcsolatot a teljes plébániai munkája mellett.

Végül pedig a beszélgetéseink során sok dolgot megtudtunk arról is, hogy milyen lelkipásztor is ő. Talán röviden ezzel a néhány fogalommal jellemezhetném őt a leginkább: tanult, elkötelezett, megalkuvás nélküli, kötelességtudó, pontos, felelősségteljes, nagylelkű – ugyanakkor nagy az éhsége a szeretetre, és ami nagyon fontos: jó a humora!

Közben meghalt a lelkiatyám. Új lelkiatyát kellett keresni magamnak. Aggodalmaskodva kérdeztem tőle, hogy szívesen kérném meg őt erre, de akkor mi lesz azzal a másik kapcsolatunkkal? Összeférhet-e egymással a lelki-atyaság, és a mély lelki barátság? Nem üti-e majd a kettő valahogyan egymást – akármelyikünk kárára? Ő sem tudott azonnal erre választ adni, azt mondta, hogy majd kérdezősködik másoktól, akiknek vannak ilyen tapasztalataik.

Néhány hónap múlva örömmel jelentette: utána érdeklődött, és azt a választ kapta, hogy nem kell félnünk, a kétféle találkozás nem üti egymást. Én viszont azt kértem, hogy legyen a két dolog világosan szétválasztva: vagy barátként vendégségben vagyunk éppen egymásnál, vagy én megyek hozzá – a gyóntató atyámhoz. Fantasztikus nagy tapintattal tudta ezt a két dolgot egymástól megkülönböztetni, és együtt kezelni. A gyónásaim során a róla kialakult kép még árnyaltabb lett. Akkor bontakozott ki még két további fontos jellemvonása is: az alázatosság, és az irgalmasság.

Decemberben azzal zártuk az évet, hogy valami betegség miatt rövid időre kórházba kell mennie. Három hónap nem múlt el, és a rejtett betegsége végzett vele. Mi maradt nekünk most Belőled, kedves Mityú – a szép emlékeken túl, és mit vihetél magaddal a sok erényed közül? Szent Pál a szeretethimnuszát ezzel a gondolattal fejezi be: „A szeretet nem szűnik meg soha”.

Az előbb felsorolt erényeid – kedves Mityú – mind itt maradnak, azokat nem viheted magaddal. Egyet azonban igen – ez az, amiről Szent Pál is beszél –, és azt hiszem, hogy ebben is példamutató voltál! Köszönjük a szeretetedet, mert ez az a csoda, ami itt is maradhatott közöttünk, de magaddal is engedi vinni az Úr, és biztosak lehetünk, hogy még ott is szeretni fogsz minket!

Forián Szabó Péter (és felesége, Gabi)

2020 – égi pártfogókat nyertünk!



Soha ilyen szomorú aktualitásokkal teli újságunk nem jelent még meg közel húsz éves történetünk során. Január végén már tudtuk: József atyáról szól majd az egyik cikk. Életéről, munkásságáról, emlékeinkről. És hogy soha nem felejtjük, felejtethetjük őt. Azt még csak reméltük, némán vagy kínban fohászkodtunk, hogy ugye Uram, nem teszel ilyet velünk, hogy egyszerre két papunktól, támaszunktól is búcsút kell vennünk? Azt pedig még nem is sejtettük, hogy a helyzet még ennél is rosszabb és megint Karinthy Frigyesnek lesz igaza: minden másképpen van. Ő persze viccnek szánta, de mi mostanában nagyon-nagyon a bőrünkön érezzük. Ami eddig volt: elmúlt. Minden megváltozott.

Jól tudjuk, hogy az Úr mindent a javunkra fordít és egyetlen hajunk szála sem görbülhet meg a tudta és akarata nélkül, de mégis: most inkább a reménytelenség éjszakáját éljük, s minden jó hírt különösen meg tudunk becsülni, minden szép emlék felett hosszabban tudunk időzni.

1982 nyarán történt, hogy akkori káplánunk Blanckenstein Miklós (1947) atya szűkebb körben egy barátját mutatta be nekünk, aki majd a csütörtöki százfős hittanokat és a vasárnap esti teltházás miséket mondja helyette, amíg ő félévre eltűnik a civilizáció elől. A regnumi csoportok természetesen megmaradtak, s időről-időre ellátogattunk a Kövi Szűz Mária plébániára, ahol a plébános: egykori krisztinai ministráns-főnök Vigassy Mihály (1947-2020) fogadott szeretettel minket. Török József atya (1946-2020) eredetileg fél évre vállalta a „helyettesítést” – legalábbis így tudtuk. Ám az hamar kiderült, hogy ő nem egy kapkodó típus, inkább kitartó, precíz és hűséges. Elképesztően művelt és mellé humoros. Akkoriban érkezvén vissza Franciaországból, – s oda később időről-időre visszatérve, a már nem annyira dühöngő, de még regnáló szocializmus idején ő tudott izgalmas filmekkel ellátni minket. Videója is csak neki volt, így vasárnap esténként nála gyűlhettünk össze földön-széken-sámlin-polcon-kanapén zsúfolódva, hogy az ő szinkron tolmácsolásában élvezhessük a filmeket és tágíthassuk ismereteinket. A filmeknek egy-másfél óra múltán rendszerint vége lett, ám a beszélgetések nem ritkán nyúltak bőven éjfél utánra.

Péntek este volt, amikor édesanyám 25 havi ágyhoz kötöttség után kezeim közül elindult az Úr elé, hogy onnantól színről színre láthassa Őt. Édesapámmal betakartuk, egy keresztet tettünk a keze közé és elfúló lélegzettel rohantam a Táltos utcába Józsiért. Már lepihent, de azonnal öltözött és jött. És megnyugtató: micsoda kegyelem az Úr halála napján, pénteken elbúcsúzni a földi élettől. Egyikünk sem sejtette, hogy ez a kegyelem majd neki is megadatik. Aznap, 1983. június 24-én volt a medjugorjei jelenések évfordulója és Dr. Török József atya életének szinte napra pontosan félideje.

Talán nem meglepő módon azt a vizsgaszezont nem tudtam maradéktalanul abszolválni, így a tavaszi félév ismétléséig lett egy – kegyelmekkel teli – szabad ősöm. Megismertem a jobbik feletem: későbbi gyermekeim anyját és karácsonyig minden(!) hétköznap reggel fél 7-től ministrálhattam József atyának az egyébként üres Táltos utcai templomban. Sok-sokezes könyvtára egy részének elhelyezéséhez én szűkíthettem le előszobáját földtől-plafonig érő könyvespolcokkal. Ő meg közben igazi krisztinai lett, itt ragadt. Amikor 1987 és 1990 között korosztályunkon végigsöpört a házasodhatnék, természetes volt, hogy mindönket ő esketett (esetenként Miklós atyával egyetemben), aztán keresztelt is szakmányban: esetünkben négyszer is. A lakás-szentelők kötetlen, derűs hittanórákkal értek fel, a spontán utcai találkozások a napi politika megvitatásának terepe, esetleg éppen készülő előadásainak rövid ismertetése lehetett.

Tudományos-teológiai munkásságáról keveset tudtunk. Tudtuk, hogy népszerű professzor, mindig, folyamatosan és fáradhatatlanul dolgozik valamilyen könyvön. Szépirodalmi fordításait kéziratban olvashattuk és néha lektorálhattuk, de hogy ekkora szaktekintély volna, azt csak jóval később tudtuk meg. Elsősorban pap vagyok és csak utána bármi más – szokta mondogatni, és abszolút eszerint élt. Ma már tudjuk: a „bármi” páratlanul gazdag sokszínűséget rejtett...

Pár évvel ezelőtt nyirkos, esős szeptember este volt, amikor összefutottam rémült és zaklatott unokabátyámmal. Elhadarta, hogy édesanyja – nagynéném – szívinfarktust kapott és életveszélyben szállították a János kórházba. Hol lehet ilyenkor papot találni? Sokszorosan bebizonyosodott már, hogy a „véletlen” szó hiányzik az Úr szótárából, így meg sem lepődtem igazán, hogy – ronggyá ázva az esőben – Török atya közeledett. Köszöntünk. Mondtam, mi történt. Persze, menjünk... bár nincs nálam olaj, meg talán vennék egy másik kabátot is – szabadkozott és 15 perc múlva az intenzíven álltunk az egyenletesen pittyegő gépek között, egy mozdulatlan, hófehér test mellett. Nincs tudatánál, bizonyosan nem hall semmit, nem kell suttozni – mondta a nővér. Ám amikor a szertartás során a Miatyánkot kezdtük mondani, az addig mozdulatlan test megmoccan: teste mellől felemelve imára kulcsolta a kezét. Ott voltam, láttam.

„Úgy látszik, az Úr nem akarta, hogy megelőzzem Józsit” – mondta egyik utolsó találkozásunkkor Mihály atya. Az ezredévek és egy napok ekvivalenciájával kapcsolatban azt is tudhatjuk: a sorrendnek nincs igazán jelentősége. Ami fontos: a szomorúságban meglelni a vigaszt. Hiszen az Úr mindent a javunkra fordít. Ez biztos. Most nekünk magunknak is több időnk van elcsendesedni, imádkozni, rendet rakni. Magunkban és a szűkebb környezetünkben is.

Egyházközségünk pedig a közelmúltban két olyan égi pártfogót nyert, akik minden korábbi elhunytnál-szentnél jobban szívükön viselik plébániánkat és jelen helyzetünket. Közvetlen szószólóink lettek az Úrnál! Próbáljunk meg örvendeni!

Tibély András

Megérkezett Flavio atya

Mihály atya nyugdíjba vonulásával bíboros atyánk Depaula Flavio Silvio atyát nevezte ki plébániánk kormányzójának.

Flavio atya szerteágazó központi teendői és a koronavírus-járvány nem tette lehetővé, hogy leüljünk személyesen beszélgetni, ezért egy régebbi interjú segítségével mutatjuk be.

Depaula Flavio Silvio a Szentszék Magyarországi Nagykövetsége, az Apostoli Nunciatura titkára volt, ahol közel négy éve szolgált Mons. Alberto Bottari De Castello és Mons. Michael August Blume pápai nunciások mellett. A plébániavezetésen túl központi szolgálaton is van.

1973 áprilisában született Torinóban. Édesanyja Magyarországon jött a világra, horvát és szlovén felmenők leszármazottja. Édesapja olasz létére Franciaországban látta meg a napvilágot. Így igen sokfelé szerteágazik a családja és a rokonsága. A magyar nyelv ismeretét részben otthonról hozta, részben a Magyarok Világszövetsége által szervezett táboroknak köszönheti, ahol lehetősége volt arra, hogy megismerje a magyar történelmet, földrajzot és kultúrát.

1994. június elsején érkezett Budapestre, a Keleti pályaudvarra, egy zöld bőrönddel, ami a mai napig megvan. Egy kereskedelmi cégnél helyezkedett el, és szinte egyből a szívébe zárta Magyarországot. Azóta is mindennap rácsodálkozik arra, mennyi értéke és kincse van ennek az országnak. „Gondolhatunk akár a történelmére, akár a kulturális vagy a vallási gazdagságára. Az emberek pedig nyitottak és befogadóak, ami nagyon nagy előnyt jelent, nemcsak a lelkipásztori munkában, hanem a kapcsolati hálók kialakulásában is. Olykor viccesen meg szoktam jegyezni, hogy ideküldtek, és itt felejtettek. De úgy érzem, hálás lehetek ezért a feledékenységért.”

Életében és a hivatásában meghatározó volt Bosco Szent János és a szalézi lelkiség, már csak azért is, mert azon a területen született és élt, ahol a rendalapító Don Bosco a fiatal éveit töltötte. Torinóban már fiatalként igen erősen kötődött a szalézi közösséghez. Végigjárta a szokásos szalézi szerzetesi utat, amely az oratóriummal, a fiatalok foglalkozásaival kezdődött, majd a szerzetességgel és a papsággal folytatódott. Az a gondolat, hogy teljesen Istennek szentelje életét, már Olaszországban is foglalkoztatta, de igazából már Magyarországon mélyült el igazán a don boscói lelkiségben. Amikor elindult szülőhazájából Budapestre, szó szerint próbára tette az Istent. Azt mondta magában: ha kellek neked, jöjj utánam. S valóban így is történt: „Isten utánam jött, és elkapta a frakkomat. Itt lettem szalézi szerzetes Magyarországon.”

Kéthavonta, vagy, ahogy az ideje engedi, hazalátogat Olaszországba. Inkább Rómába megy; Torinóba nagy sajnálatára ritkábban jut el, így a családjával személyesen kevésbé tudja a kapcsolatot tartani. De ha átlépi az olasz határt, máris otthon érzi magát.

Bár már korábban is végzett bizonyos munkákat a nunciaturának, négy évvel ezelőtt nagycsütörtökön kereste meg az apostoli nuncius, hogy a továbbiakban titkárként

folytassa a tevékenységét a szentszéki nagykövetségen. Ennek a munkájának három fő területe van. Az első a kapcsolattartás a magyar állami közintézményekkel, aztán a kapcsolattartás a nagykövetségekkel, amelyeknek igen nagy a rálátásuk a különböző helyzetekre. Végül a nunciatúrai titkár feladatai közé tartozik a kapcsolattartás az egyes egyházmegyékkel és a szerzetesi előljárókkal is.

Alapvetően diplomáciai jellegű ez a munka, ugyanakkor megjelenik benne a papi szolgálat evangelizációs oldala is. Hiszen azok körében, akikkel kapcsolatba kerül, sokan nem ismerik az Egyházat, a felépítését, a tanításait. Más nagykövetségek kérésére segédkeznek épületmegáldással, szentmise tartásával, és rendszeresen mutatnak be szentmisét, több nyelven is.

Természetesen fogadásokon és ünnepeken is részt vesz Flavio atya, de elég jelentős részben irodai jellegű ez a munka. Fontosnak tartja, hogy megértsük a miénktől különböző vallásokat is, és folyamatos párbeszédet tudjunk kialakítani velük.

Flavio atya szerint a pap Isten eszköze. Egy-egy adott helyzetben nem mindig könnyű meglátni, hogyan válhat az ember Isten eszközévé. „A külső szemlélő úgy vélheti, a titkári feladatkörben nincs sok esély arra, hogy valóban megélhessem a papságomat. Én azonban úgy látom, a munkámmal együtt járó evangelizációs lehetőségekben felismerhetem a papi hivatás lényegét, és azt, miként lehetek eszköz Isten kezében.” Flavio atya közénk is így érkezett: ezekben a nagyon furcsává lett hónapokban, a járvány sújtotta időkben igyekszik megtalálni azt, hogyan legyen közel a krisztinai hívekhez úgy, hogy nincs is módja személyesen találkozni velük. De nem csügged, keresi az elérés lehetőségeit, főképp természetesen az internet segítségével, mivel az egészségügyi ajánlások miatt ez maradt meg számunkra.

Flavio atya mindennap mutat be szentmisét templomunkban, sajnos hívek nélkül, de a plébánia egész közösségéért. Kiemelt feladatának tartja a plébániaközösséget, valamint azt, hogy amint mód lesz rá, méltó módon megemlékezzünk elhunyt plébánosunkról, Mihály atyáról. Imádkozzunk plébániai kormányzónkért, ahogy ő is imádkozik értünk!

Agonás Szonja

Amikor a szálak összeérnek

Amennyiben ez a mondat egy irodalomórán hangzik el, akkor az ügyes diák elmosolyodik, mert érti: több szálon futott a cselekmény, és természetesen a mű végére érve igazzá válik a címben jelzett mondat. Mi történik akkor, ha mi is a részesei leszünk egy ilyen történetnek?

Ahhoz, hogy megismerjük az eseményeket, röviden nézzük a fent említett szálakat. A Fokoláre Mozgalom két magyar önkéntese gyűjtést szervez a pakisztáni gyerekek oktatására, a gimnáziumunk 11.a osztálya egy ötlettel áll elő, ketten a beteg Plébános Atyánál látogatást tesznek.

Karácsony előtt mindannyian megnéztünk egy összeállítást a pakisztáni gyerekekről, amiben láttuk a nehéz sorsukat és azt, hogy a 100 forintokból egy távoli diáktárs élete megváltozhat, reményre lelhet. Ezeknek a gyerekeknek egyetlen lehetőségük a szegénységből, a kilátástalanságból való kitörésre, ha tanulni tudnak. Családjaiknak azonban nincs lehetőségük biztosítani számukra ezt. 65.000 Ft. Ennyibe kerül egy nincstelen pakisztáni gyermek egész éves oktatása, beleértve a ruházkodását, tanfelszerelését, napközi ellátását és tandíját. Az időpont is jelentős volt, hiszen ott márciusban indul a tanév, tudniuk kellett, hogy hány gyerek részesülhet a segítségben. Fontos volt, hogy láttuk azoknak a gyerekeknek a mosolyát, akikhez ez a támogatás eljutott. Szorgalmasan gyűjtöttük a pénzürméket.

Karácsony után azonban tovább élt és ért a gyerekekben a gondolat, hogy létezhetnek a környezetünkben is olyan gyerekek, akiknek szintén sokat jelenthetne egy kis segítség. Mi történt? 17 éves diákok összefogtak azért, hogy segítsenek. Nem tudtuk még a „hogyan”-t és azt, hogy kinek, de azt igen, hogy megpróbáljuk.

Szülői segítséggel meglelt a hely, ahol jó szívvel várják az adományt, mégpedig a bántalmazás elől menekülő anyák és gyermekek átmeneti otthona. A legnagyobb megdöbbenésünkre 10 db egészségügyi csomagot kértek alapvető tisztasági felszereléssel. Nem számítottunk rá, hogy a gyerekeknek ez is ajándék lehet. Találkoztunk a valósággal. A kérdés már csak a „hogyan” volt. Mi lesz vonzó a diáktársaknak? Hogyan szólíthatjuk meg a diáktársakat úgy, hogy ők is azt érezzék, amit mi, ők is csatlakozzanak hozzánk. A sütit mindenki szereti, a tombola is izgalmas, főleg, ha feleletmentesítést lehet szerezni vagy többletpontot a dolgozatban. Elindult a reklámhadjárat. Minden osztályt végig jártak, a falakon megjelentek a plakátok és a modern technika is beindult, facebookon mentek az iskolai csoportba az eseményre hívó gondolatok. Majd elkezdődött a vásár, az értékesítés. 10 tisztasági ajándékcsomagot terveztünk, hiszen ezt kérte az otthon. Gondolkodtunk, hogy a tusfürdő, fogkefe, fogkrém mellé még valami kis apróság belefér-e? Az iskola folyosóján volt a portékánk. Finomabbnál finomabb sütik lepték el az asztalt. Nem tagadhatjuk, a fárasztó órák között igazán jó volt kóstolgatni az ínycsiklandozó házi cukrászremekeket. Az első nap után láttuk, hogy meglesz a 10 szerény csomag, talán egy kicsit gazdagabb is. Majd folytatódott a következő napokkal a gyűjtés, voltak olyan diákok is, akik bár nem az osztályunk tagjai, de hoztak egy kis csomagocskát, hogy sütötték, adjuk el azt is. Láttuk, hogy telefonálnunk kell, hogy mire lenne még szükség.

A szülők ismét segítettek. Bevásárlás, szállítás, hiszen megtelhetett egy nagy bevásárlókocsi. Lett a tisztasági felszereléseken túl evőeszközökészlet, lepedő, színező és ceruza, majd újabb telefonálás. Miért izzottak ennyit a vonalak? Miért nem tudtuk okosan kitalálni, hogy mi legyen az adományban? Talán ez a legnehezebb része a történetnek. Ügyes, jószándékú gyerekek, lelkes pedagógus, remek ötletek, de a valóság teljesen más. Meghallhattuk, hogy tényleg remek ötleteink vannak, csodásak, de ezek a gyerekek kakaót innának. Nincs semmijük. Természetesen kapnak enni, de a saját kakaósdoboz az övék lehetne. Ők osztják be, ők őrzik, saját. Mi játékban gondolkodtunk, de kakaót kértek.

Bekövetkezett az, amire senki sem számított. A gyerekek számoltak, az eredmény 98.065 Ft. Mit tesz ilyenkor egy osztálynyi boldog diák? Összeadja a nála lévő pénzecskét, hogy meglegyen a 100.000 Ft. Meglett.

Öröm volt nézni, hogy az az asztal, amin korábban sütit, tombolát lehetett vásárolni, most egy napra tele lett az adományokkal, mindenki láthatta, hogy a saját kis pénzecskéje mivé válik, ha összeadódik a többi gyerekével.

A szálak hogyan találkoznak? A Plébános Atya a betegágyán nem értesült arról, hogy a gyerekek mit tesznek. De meglátogatása alkalmával azt üzente mindnyájunknak: higgyétek el, sokkal több a jó ember, mint a rossz.

Valaki évekkal ezelőtt kitalált egy jó kezdeményezést: gyűjtsünk a pakisztáni gyerekeknek. És a jó terjed tovább, újabb jóra sarkall. A gyerekek szívében elhintett valamit, hogy lehet a jó mellé állni. Lehetünk bátrak ahhoz, hogy megpróbáljuk. Visszatérve az Atya gondolatához: általában nem vesszük észre a jót, mindig a rosszal foglalkozunk. De vegyétek észre, sokkal több a jó ember!

*Rádiné Erdélyi Mária
osztályfőnök, Szent Gellért Iskola*

#MARADJSZÉPENOTTHON

Az iskolák, óvodák bezárása, a digitális oktatás és az önkéntes karantén nem kis kihívás elé állítja a családokat. Ha el vagyunk zárva egymástól, könnyebben érezzük úgy, hogy egyedül vagyunk a problémáinkkal... Ezért is nagyon hasznos, hogy a közösségünkhöz tartozó néhány kis- és nagygyermekes család őszintén megosztotta velünk, milyen az életük ezekben a napokban.

Mi elég hamar közel kerültünk a koronavírushoz, hiszen gyermekeink nemzetközi tájfutó versenyen vettek részt a közelmúltban Szlovéniában, aztán egyik edzőtársuk tanárjáról derült ki, hogy pozitív lett a tesztje. Ez pont a vasárnapi mise után derült ki, így "gyorsan" összepakoltunk és lejöttünk vidékre egy kertes parasztházba az önként vállalt kéthetes karanténunkba. Azóta senkivel nem érintkezünk, boltban is csak egyszer volt Dénes a lehető legkörültekintőbb óvintézkedések mellett. Valószínűleg hosszabb ideig leszünk itt, ezt előre láttuk, így két fordulónyi holmival kicsit olyan volt az egész, mint egy költözés. A gyerekek eleinte jobban nyüzsögtek a kelleténél, de mikor ideértünk megnyugodtak. Borsika (1éves) valódi ámulattal fedezi fel a nyiladozó világot, neki mindegy hol vagyunk, csak legyünk mellette. A többiek nagyon ügyesen feltalálják magukat és jókat játszanak, segítik egymást a tanulásban. Alig győzzük a tananyag mennyiségét a négy iskolással, rendszeren fogynak a megabájtok, be kell osztani minden percet és minden kütyüt. A sallangok eltűntek, kiderült mi az, ami igazán szükséges, úgy tárgyi, mint lelki szinten. Rájöttünk mennyire fontos egység a család, hiányoznak már a nagyszülők, rokonok, barátok, a nagyobb közösség.

Dankó család

Amikor múlt hét szombaton jöttem haza a templom melletti piacról (akkor volt utoljára), hirtelen belém villant: mostantól hat emberre kell főzöm, úgy, hogy ebből három felnőtt férfi, két kamasz és még jómagam, ráadásul minden vásárlási alkalmat érdemes meggondolni. Egy pillanatra megálltam és felnéztem az égre... Hála Istennek, azért megy a dolog, és sok segítséget kapok, még eddig mindig volt valami az asztalon.:)

A fiúk egyelőre jól vannak, fegyelmezetten tűrik a bezártságot (Csak a nagyszülőkhöz viszik, amit kérnek). Persze a laptopok, telefonok is többet működnek az átlagosnál, és nem csak a digitális oktatás miatt... Viszont előkerült egy 1500-as puzzle, ami ebben a pillanatban lett kész :), néha társasozunk, felolvasást tartunk, filmet nézünk, és mostanában szinte minden étkezésen hatan vagyunk, rengeteget beszélgetünk. Nagyon szép, bár könnyes élmény volt közösen énekelni Mihály atyáért Hamar Laciék szervezésében és az első online szentmisére szép rendet raktunk, gyertyát gyújtottunk, felöltöztünk rendes ruhába. Azt hiszem, sokat kapunk így egymástól ebben a bizonytalan, ismeretlen helyzetben.

Aratóné Annamari

Én a gyermekágy óta nem voltam ennyire fáradt. Egy második és egy negyedik gyerekkel vagyunk itthon. Ők is nagyon fáradtak és frusztráltak az új helyzettől. De egy-két nap tesztüzem után már elkezdtek a váratlan pozitívumait is megélni a kényszerű bezártságnak. Nagyon rég volt, hogy négyesben naponta többször le tudjunk ülni a konyhaasztalhoz. Rég töltöttünk ennyi időt egymással, amit napról-napra jobban ki tudunk használni. A távoktatás komoly kihívás elé állít minket szülőket is, de ugyanakkor jó látni, hogy a környező kertek megteltek gyerekzsivallyal, a lakóközösség valódi közösséggé kovácsolódik, és van a levegőben valami elemi összetartás, felebaráti szeretet egymás iránt, ami a karantén előtt csak nagy ritkán mutatkozott meg. Imádkozunk, hogy mielőbb vége legyen, de közben igyekszünk tanulni is ebből a korábban elképzelhetetlennek hitt helyzetből. Mivel nincs lehetőség egyéni szentségi feloldozást kapni, ezért az általános feloldozás szentségével élek, ami visszavezetett a Szentírás olvasásához, és erőt ad, hogy a folytonos készenléti állapotban kitartó legyek.

Vass Teréz

2 óvodás és egy bölcsődés korú kislánnyal sem egyszerű a folyamatos otthonlét. Ám szerencsésnek érezzük magunkat, van kertünk, nem kell külön tanulni, leckét ellenőrizni egy vagy több gyerekkel. A napirend mindhármuknál ugyanaz, amit viszont következetesen betartunk, és nagyjából megfelel egy óvodai napnak. Van szabad és közös játék, és nem utolsó sorban rengeteg kreatív foglalkozás, amihez kell ám a fantázia.

A régebben nagyon aktív, de mostanában már csak ritkábban találkozó baba-mama klubunk újra egymásra talált az interneten. Megosztjuk egymással kézműves ötleteiket, receptjeinket, emellett lelki támogatást is nyújtunk egymásnak.

Többünknel lett bevezetve, hogy online mesét olvasnak a nagymamák, a család minden tagjának nagy örömére. Nagy megpróbáltatás ez az időszak minden korosztálynak, de azt gondolom, hogy a legnehezebb mégis csak a nagyszülőknek, betartani az önkéntes karantént, távol maradni az unokáktól.

Köszönjük, hogy vigyáznak magukra, hogy megteszik értünk és az unokáikért, hogy a veszélyhelyzet végén újra az ölükben ülve hallgathassák a gyerekek a mesét!

Szelényi Márta

Nagyon izgalmas ez a helyzet nálunk is. Egy gimis és két felsős gyerekkel vágunk neki ennek a "nagy kaland"-nak... Én tanítok itthonról, nálunk órarend szerint kell tanítanunk, úgyhogy iskolaidő alatt gyakorlatilag gép előtt ülök... Gyerekek úgyszintén... Nem nagyon tudok a Kicsinek segíteni, pedig ott még elkélne a segítség. Szerencsére Édesapa távmunkája lazább, telepítette itthon a megfelelő számú munkaállomást, a nélkülözhetetlen internet eléréssel, és nagyon sokat átvállalt a vásárlás-főzés-mosogatás fronton, ami elvileg megoldhatóvá teszi a háatteret... A hangulat ingadozó, általában remek, sokszor megölelik napközben egymást a gyerekek, egyáltalán nem mennek egymás agyára annyira, mint iskolaidőben délutánonként szoktak... Jut idő zenélésre, kis kártyázásra, párosával sétálgatnak egyet-egyedéltől...

Nyíri-Szabó Eszter

Most, hogy már két hét telt el az iskolabezárás óta, nem csak a gimis lányunk, de a kisebbek is azt mondják, hogy már dolgozatot is szívesen írnának, csak mehessenek vissza a suliba, találkozhassanak a barátaikkal! Ettől eltekintve jobban bírjuk a bezártságot, mint gondoltam: a tanulás keretet ad a napnak, de jut idő sok játékra is, távol mindenkitől nagyokat kirándultunk, életemben először kenyeret sütöttem (a gyerekek szerint jobbat, mint a pékségben), a mindennapi testnevelés jegyében délutánonként közösen edzünk és a múlt héten tartottuk a legkisebb gyerekünk karantén-szülinapját. A barátokon kívül hiányzik a család is, a február végén született iker unokatesókat még csak képen láthattuk. A vasárnapok nagyon furcsák szentmisék nélkül, de örülök, hogy online bekapcsolódhatunk!

Zsuppányi Maja

Te jössz el hozzám, Uram?*

**: Idézet Mihály atyától, utolsó, ágyban végzett koncelebrált miséjéről.*

2020 a Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus éve, az öröme, a Jézussal való találkozása, itt a mi fővárosunkban, Budapesten. Erre készülünk már harmadik éve. Amikor január elején jött a hír, hogy Mihály atyát elvitte a mentő, és imádkozzunk érte, nem gondoltuk, hogy ennyi veszteség ér bennünket ebben az évben. Hiszen alig telt el két hónap, elment először Török József atya, aztán a koronavírus zilálta szét mindennapjainkat, most pedig már szeretett plébános atyánkat gyászoljuk...

A veszteségek mindig űrt hagynak maguk után: a vírus okozta helyzet miatt talán elveszítettük a munkánkat, bizonytalan lett a megélhetésünk; nem tudunk találkozni közeli szeretteinkkel, barátainkkal; elmaradnak az összejövetelek, előadások, imaórák, sőt, nagybőjt 4. vasárnapjától még a szentmiséken való közösségi részvétel lehetősége sincs már; nem utazhatunk kedvünkre, lehet, hogy a jól megtervezett, külföldi nyaralás is elmarad; nem találjuk a boltban a megszokott élelmiszereket, használati eszközöket; nem tudjuk, mi lesz, mikor kapjuk el mi is ezt a betegséget, mikor hal meg egy kedves ismerősünk hirtelen, még rövidebb idő alatt, mint Mihály atya vagy Török atya...

És vajon mi lesz a NEK-kel? Bizonyára sokunkban fölmerült már ez a kérdés is. Kornél atya azt nyilatkozta: „Úgy készülünk, hogy időben megtartjuk a kongresszust.”

De azt is hozzátette, lehetséges, hogy halasztják az időpontot, legrosszabb esetben elmarad, erről a végső döntést az illetékes pápai bizottság dönti majd el a járványhelyzet alakulását figyelembe véve. **A NEK főtitkára abban bízik, hogy a koronavírus-járvány miatt kialakult helyzet közelebb hozza az embereket a Jóistenhez. Megállásra késztet, és elgondolkodtat bennünket az emberi élet értelméről. Ezáltal már el is érkeztünk az eucharisztikus kongresszus céljához is, hiszen az Istennel való örökké tartó kapcsolatunk a legfontosabb.**

Ahhoz, hogy ne távolabb, hanem egyre közelebb kerüljünk Jézushoz, próbáljuk napjainkba beleszőni a Vele való kapcsolatunkra fordított időt. Csak néhány ötlet:

- Ha el is marad a reggeli rohanás, keljünk föl azért időben, ajánljuk fel a napunkat egy imában Neki.
- Keressünk a tévében, vagy online szentmisét. (Csináljunk otthon rendet, gyűjtsunk gyertyát, hiszen ünnepelünk.) Ingyenesen letölthető az Adoremus is: <https://www.iec2020.hu/hu/hirek-sajto/ingyenesen-letoltheto-az-adoremus>
- A tökéletes bánat felindításáról és a lelki áldozásról itt tájékozódhatunk: https://www.magyarKurir.hu/hirek/az-esztergom-budapesti-foegyhazmegye-intezkedese-az-mkpk-legujabb-kozlemenyehez-kapcsolodva?fbclid=IwAR0i0XdoponeVhXT9YRUUpwN5b81GRo9gSdwwW_dhfbYhOdkfPgqTgKMyeBk
- Olvassuk a Szentírást minél többet. Sajnos, az Oltáriszentségben nem tudjuk most Jézust magunkhoz venni, de Ő maga az Ige, jelen van az Írás szavaiban, lehetőségünk van rá, hogy így is imádjuk Őt.
- Este elvégezhetünk egy napzáró exament, mely szent Ignác egyik legkedvesebb imája (<https://jezsuita.hu/examen-ignac-legkedvesebb-negyed-oraja/>).

Jézus végtelenje minden űrt be tud tölteni. Órá koncentráljunk és közben mindent tegyünk meg testvéreink és sajátmagunk épségéért, hogy ha Ő megengedi, mindnyájan együtt ünnepelhessünk szeptember 13-20-án, a NEK-en itt Budapesten!

A NEK előkészületeivel foglalkozó plébániai munkacsoport nevében:

Aratóné Annamari

Alkudoztam Istennel...

... pedig a 80 éves Margaritha Valappila nővér megmondta, hogy bizodalunk legyen teljes Őbenne, olyan örömeket hoz az életünkbe, amire semmi és senki más nem képes. Én alkudoztam. Miért akarunk mi annyit szenvedni itt vagy a tisztítótűzben, hogy hajlandóak legyünk tisztán látni, az igen: igen, a nem: nem. Most megmutatta milyen könnyen át lehet neki adni a dolgokat...

Jézus áldozata legyőzte a gonoszt, csak ellene kell mondani és nem talál rajtunk fogást. Hatalmat a mi magunk szabad akaratából kaphat, ezt Isten megengedte, és nem avatkozik bele, ha nem hívjuk segítségül. De azt Isten is megmutatta már sokaknak, hogy

a Megtévesztés Mestere nagyon ügyesen talál rajtunk fogást, és észrevétlenül terel le bennünket a kijelölt útról.

Egy betegség szörnyű is lehet, és csodálatos kegyelmeket is adhat. Nekünk életünk minden pillanatában lehetőségünk van választani. Az önsajnálát, félelem, aggodalom, vagy az örömök megélése. **Köszönöm, hogy imáitok által nekem sikerült az utóbbiban megmaradni.**

Milyen örömök megélése? A 80 éves nővértől tanultuk meg felszabadultan dicsőíteni Istent. Szeretném, ha mindenki megtapasztalhatná, hogy milyen béke, szeretet, megbocsátás és gyógyító erő árad belőle. Ha mindenki tisztában lenne azzal élete MINDEN pillanatában, hogy csak a MOST van! Istennek van egy kész terve, lehetőségünk van ezt megvalósítani, csak rá kell(ene) bízni az irányítást. ...és azt vajon hogyan kell? Csak annyit kell tenni, ami a dolgunk, a többit rábízni. „Jézusom gondoskodj Te!” És persze figyelniük kell arra, hogy a Megtévesztés hangjával össze ne keverjük... A Nővér ezért ajánlja figyelmünkbe, hogy mennyire fontos a Szentírás és a Katekizmus ismerete és olvasása, a Szentségimádás, és az, hogy a bűn minden formájának ellene mondjunk, és a gyarlóságainkat rövid úton le tudjuk tenni Isten előtt.

Most talán te is alkudozol. Ilyenek vagyunk. Ezt Isten tudja! De a döntés a Te kezében van! Még azzal együtt is szeret téged, ha nem mellette döntesz, de azt, hogy mi a terve veled csak Tőle tudhatod meg. És két dologban biztos lehetsz: **Róm 8:38-39** (³⁸Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, ³⁹sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.) és abban is, hogy neki sokkal szebb terve van veled, mint amit te el tudnál képzelni!

A Jóisten áldása kísérjen utadon!

Hild Csorba Bernadett

Házunktája

Az Úr megpróbálja azokat, akiket szeret! Egymás után búcsúznak, először Török atyától, majd még magunkhoz sem térünk, s Mihály atyától! Mindennapjainkban, ez a soha nem tapasztalt „rettenet” a koronavírus próbál meg bennünket.

Én is búcsúzom. Forián Péter írása után bátorságot kaptam, hogy lehet személyes emlékeket is megosztani ezen a fórumon. Tulajdonképpen már a Krisztinába érkezése előtt ismertem Mihály atyát. Nővére, Marika a Rádiózenekar hegedűse volt. Férjem 1972-ben szintén felvételt nyert országunk akkor a legjobbnak tartott zenekarába. Rengeteget utaztak, sokszor 1-1½ hónapos koncert körútjuk volt. Turnékon bizony alaposan megismerik egymást az emberek. Jól esett a bizalom, mikor Marika arra kért, hogy legkisebb lányát, Orsit csellózni tanítsam. Mint kiderült később, ez egyáltalán nem volt nehéz, szerettük egymást, példás eredményeink is voltak, sok szép koncert és verseny. Természetesen sokat beszélgettünk; s a sok-sok történetben mindig benne volt valahol „a Mityú”, magától értetődően azért, mert szerette. Később sógornőjének Vigassy Anikának sikerült becsalogatni bennünket a párommal, a Házas Hétféve mozgalomba. A



„Kövi”-ben volt az első hétvégés alkalmunk; a mai napig őrzöm csodálatos szép emlékként! Ott ismertem meg személyesen Mihály atyát, természetesen nem akart sokat zavarni bennünket, de érzékelhetően kíváncsi volt nővére munkatársára, no meg Orsi tanárára. Így mire ide érkezett a Krisztinába, már kedves ismerősként üdvözölt bennünket. Őszintén remélem, hogy tudunk segíteni neki elképzelései megvalósításában!

Mivel nagyon fontosnak tartotta a kisközösségek működését, szívesen és örömmel segítette a „Krisztina Kör” szárnypróbálgatásait. Sajnos, ennek a közösségnek már csak az emlékét tartja fenn lapunk logója. Férjem halála után egyedül már nem volt erőm ezzel foglalkozni. Egy album őrzi az összejövetelek meghívóit és fényképeit. A mellékelt kép Czigány György előadásán készült, akit annak apropóján hívtunk meg, hogy régen, az 50-es években, sokat orgonált templomunkban. Újságunk már több számot megélt, mikor Mihály atyát idehelyezték. A 20. szám vezércikkében olvashattuk:

„Üdvözlét és jókívánság mindenkinek.

Huszonkilenc évvel ezelőtt, amikor papszentelésemre készültem, jelmondatomul Szent János apostol első leveléből választottam egy részletet: „Szeretet az Isten.” (4,16). Ezt nyomtattam újmiséis szentképeimre is, amit itt osztottam templomunkban. Most is ezt tartom legfontosabb feladatomban, hogy ezt a szeretetet közösségeinkben megéljük. Adja Isten, hogy ez a közös munkánk által egyre jobban megvalósuljon. Szeretettel üdvözöl Benneteket új plébánosotok és régi testvéretek:

Mihály atya”

Ezt a számot még 70 követte. Mihály atya szívügyének tekintette az újságot. Pár évvel ezelőtt megmutatta: összevárt több számot, s bekötötte, hogy pontosan és hiány nélkül, egy helyen legyenek megtalálhatóak egyházközösségünk működéséről, eseményeiről, és a tervezett programjairól szóló beszámolók. Ez a mai napig 71 számot jelent, 2002 szeptemberétől 2020 karácsonyáig. Még a mostani húsvéti szám megbeszélésének időpontjában is megegyeztünk február 16-án, vasárnap. Naptáramban a 18.-i keddi időpont szerepel. Ez a megbeszélés sajnos már nem jöhetett létre, mert újból kórházba került. Sokszor írtam már lapunk működéséről, de erről a munkamegosztásról talán még nem. Atya először az egyháztanáccsal megbeszélte a következő időszak teendőit, s utána ültünk le megtervezni a következő példány tartalmát. Pontosabban: újságtervvel mentem, hiszen az előző szám hívogatója tartalmazta a programokat, amiről „csak” be kellett számolni. 1-2 oldalt mindig szabadon hagytam, hogy a nem tervezett programoknak is legyen helye. Sokat segített az írások szerzőinek felkérésében is. De

például a nyomdással való megbeszélés mindig az én dolgom volt. Tehát most is, mikor elrendelték a nyilvános misék felfüggesztését, s ezzel a lap terjesztése is ellehetetlenült, értelmetlenné vált a papír alapú megjelenés, első dolgom volt nyomdászunk értesítése. Nagyon kedvesen, jó egészséget kívánt mindnyájunknak!

Aktuális számunk eredeti tervezete már majdnem teljesen a múlté. Természetesen az elsőként érkezett (márc. 14-én) remek írást iskolánkról közöljük, hiszen készítésekor szó sem volt még a digitális oktatásról, s napjaink égető problémáiról! Mondandója azért is időszerű, mert azt hangsúlyozza: gyermekeink jók és segítőkészek, csak jól kell megszólítani őket.

Egy-két témát elengedtünk, hiszen sokkal fontosabb, időszerűbb témáink keletkeztek. De nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy az elmúlt hetekben volt két hétfői előadás a „Krisztinavárosi esték” sorozat keretében. Január 20.-án Hidvégi Violetta a Fővárosi Levéltár nyugalmazott főlevéltárosa tartott egy kiváló előadást Ybl Miklós építészeti remekeiről. Személyes élményem: gyanús volt a név (azért a Violetta nem túl gyakori név), de inkább az előadás témájával foglalkoztam. Így váratlan volt a „Jó estét tanárnő” és a nyakamba ugrás. Aranyos volt Sárka megjegyzése: te kit nem tanítottál a Krisztinában?! (Violetta lányát, Borit tanítottam annakidején). Részletesebb méltatást érdemelne ez az este is, de nagyon fogy a rovatnak szánt hely. Remélem, hogy minél előbb sokan választhatják pihenő helyül Ybl Miklós számunkra legközelebbi remekét, a mindig tiszta, virágos, csendes Várkert Bazár kertjét. Második előadónk Dr Falus András akadémikus, Széchenyi díjas prof. emeritus volt, aki a bioetikáról tartott előadást nekünk, „kíméletes nyelvezettel”. Akkor, ott, mindent értettem... Köszönjük!

Életének 96. évében tért meg Teremtőjéhez Szőnyi Erzsébet zeneszerző, karnagy, még december 28.-án. Címeit, kitüntetéseit azért nem sorolom, mert nem férne ide, hiszen szinte minden kitüntetést – megérdemelten – megkapott, amit egy művész és zenetudós megkaphat. A muzsikusok úgyis ismerik elévülhetetlen érdemeit, az egész zenei világban. Temetése január 25-én volt a Farkasréti temetőben. Lelki üdvéért az engesztelő szentmise aznap itt nálunk, szívének kedves templomában volt. Néhány szerzeménye hangzott fel a mise alatt, ezzel is búcsúztak tőle családja, barátai, tisztelői és számos tanítványa.

Annyi mindenért kell hálásnak lennünk! S a megfelelő köszönetre szinte már szavaink sincsenek. Két földi őrzőangyalt is küldött a Jóisten Mihály atya mellé. Nem csak utolsó hónapjaira, heteire. Karainé Dr. Tóth Margit, mindannyiunk Margitkája, mióta Mihály atya ide, hozzánk, pontosabban: hazakerült a Krisztinavárosba, háziorvosa volt. Neki mindig szót fogadott, s meghallgatta tanácsait. Érezte az őszinte törődést, s tisztelte azt a szakmai tudást, ami a paciensben feltétlen bizalmat kelt orvosa iránt. Margitka mindent megtett, amit meg lehetett tenni, szinte azon túl is. Köszönjük, Isten áldjon érte! Tegzes Kató nővér is, (aki az utolsó percekig ápolta, segítette Mihály atyát), régi-régi kedves „munkatársa” volt, még a Köviben kezdték közös munkájukat. Kató nővérről már olvashattunk újságunkban. Aki nem emlékezne pontosan, a „Segítő Nővérek kongregációja” címmel talál ismertetőt a rendről az interneten. Kató nővér aneszteziológus asszisztensként is dolgozott régebben, tehát szakértelemmel tudott

segíteni a nehéz órákban. De a hittanórákat is át tudta venni, amikor arra volt szükség. Segített papírra vetni az Atya gondolatait is, ezért olvashattuk a hírlevélben, amíg lehetséges volt. Neki is mélységes hálával tartozunk!

Amiről még feltétlenül meg kell emlékeznünk, két megindító esemény, ami Mihály atyának jelezte, hogy milyen szeretettel gondolnak rá hívei. Morvai Gábor, miniszterelnök egy körlevelet írt az interneten, hogy egy emlékkönyvvel fejezzük ki szeretetünket és hálánkat. Idézetek, versek, fényképek, sok minden belefért. Még néhány oldalt meg tudott hallgatni! Köszönjük Gábor! A másik esemény szintén szívszorító! A Gellértes tanárok az iskola udvarán összegyűlve (még az iskolák bezárása előtt, szinte az utolsó pillanatban) Mihály atya betegszobája ablaka alatt, elénekelték egyik legkedvesebb énekét: „Az Úristent magasztalom” kezdetűt, s az ároni áldást. Erről nem is tudok írni... mikor kérdeztem Marikát, mi az, amit fontosnak tart, hogy leírjak, ezt a bűcsút említette.

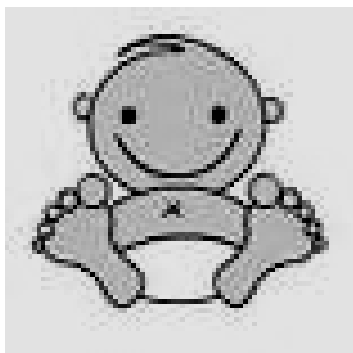
Szokatlanul hosszúra sikerült ez a „Házunktája”. A helyzet is szokatlan! A koronavírusról nem is írok, hiszen mindennapi életünk minden percét befolyásolja. S még – mikor e sorokat írom – ugyancsak az elején vagyunk. A Hírlevélben olvashattuk Erdő Péter bíboros úr imáját, mondjuk el sokszor! Pénteken délután együtt imádkozhattunk Ferenc pápával és fogadhattuk rendkívüli Urbi et Orbi áldását. Imádkozunk azokért is, akiknek nincs ilyen menedékük!

Néhány mondat Ferenc pápa beszédéből, Török Csaba atya remek fordításában:

„Ebben a mi világunkban, amelyet Te nálunknál is jobban szeretsz, a lehető legnagyobb sebességgel robogtunk előre, úgy éreztük, erősek és mindenre képesek vagyunk. Epekedtünk a haszonra, engedték, hogy felemésszenek minket a tárgyak és megrészegítsen a sietősség. Nem álltunk meg hívásodra, nem tértünk észre a háborúkkal és a bolygószerű igazságtalanságokkal szemben, nem hallottuk meg sem a szegényeknek, sem a mi súlyosan beteg bolygónknak a kiáltását. Folytattunk mindent rendíthetetlenül, és úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban. Most amikor a háborgó tengeren hajózunk, tehozzád esdeklünk: Kelj fel Urunk!”

H. Végvári Ágota

Gólyahírek



2019. december 31-én megszületett Agócs Juli és Bednárík Jancsi első gyermeke, Vince Gergely.

Tibély Annának és Gáll Domonkosnak 2 évvel és 11 nappal Dani fiuk után második gyermekük született. Nagy hajkoronával, január 23-án megérkezett Gáll-Tibély Léna Júlia.

A babák gyönyörűek, tündérik, és nagy-nagy öröme szüleiknek és nagyszüleiknek! ;-)

Nyíri-Szabó Eszter

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622